

ЕСФИР ЛАНТРЕ ПОДАРЕТЕ НА ДЕТЕТО МЕЧТА

Превод от руски: Петко Макавеев, 2008

chitanka.info

Отделението за възстановяване в болницата.

Утро. Визитация.

— А кой е при нас в тази стая? — поинтересува се Лариса Михайлова, завеждащата на отделението.

— Таня Акимова и новичката, — отговори лекарката-ординатор. — Таня подготвяме за изписване. А новата ни доведоха вчера. Постъпила е в травматологичното отделение със сътресение на мозъка и множество счупвания. Момичето е затворено, не разговаря с никого. Много е напласена. В историята на заболяването и е записано, че момичето е сираче, преди травмата е била в детски дом.

— Съвсем никого ли си няма, или са отнели правата на родителите и? — заинтересовано попита Лариса Михайлова.

— Никого си няма. Родителите и са загинали при автомобилна катастрофа. Баба и скоро е починала. Аз разговарях с работника от отдела по попечителство, той е писал на далечни роднини на момичето, които отдавна живеят в чужбина, но те не са отговорили. Не е учудващо, те никога не са виждали момичето. А след това отдела по попечителство я е предал в детски дом, — докладва ординатора.

— Дори да е така. Хайде, нека да я видим, — каза Лариса Михайлова, отвори вратата на стаята и влезе. След нея влязоха и други лекари от отделението.

В стаята цареше необичайно напрегната тишина. Щорите бяха спуснати. Момичетата не разговаряха помежду си. Това се набиваше на очи. Новата лежеше по гръб, с обърната към стената глава. Цветът на лицето на момичето не се различаваше от цвета на болничните стени. Погледът и зареян в стената. Краищата на устните и отпуснати.

Оздравяващото момиче седна в леглото.

— Добро утро, Таня, — обърна се към нея завеждащата на отделението.

— Добро утро, Лариса Михайлова, отговори оздравяващото момиче и спусна крака от края на леглото.

— Как се чувстваш? — приветливо попита завеждащата.

— Вече съм добре, — отговори момичето.

Лариса Михайлова я прегледа.

— Таня! Мога да те поздравя, утре ще те изпишем. Радваш ли се?

— Много се радвам, — усмихна се Таня.

— Вероника Николаева, Вие свързахте ли се с родителите на Таня?

— Да, Лариса Михайлова. Татко и е на курс. Ще вземе Таня след работа, — докладва ординаторът.

— Много добре. Моля те, не забравяй, че още един месец трябва да си на лек режим. Твоят лекар ще ти обясни всичко след визитацията, — обобщи завеждащата на отделението.

— А това кой е? — попита тя, отивайки към леглото на новата.

— А това в Лена Смирнова, — отговори ординаторът.

— Лена, какво чудесно име! Приказно! Като на принцеса. Значи ти си Елена прекрасна? — попита Лариса Михайлова, присядайки на края на леглото, до новата.

Момичето обърна глава и безучастно погледна завеждащата.

— Лена, как се чувстваш? — попита завеждащата.

— Добре, — неясно, с дрезгав глас отговори Лена.

— Притеснява ли те нещо? — Лариса Михайлова се опита да запrikaзва момичето.

— Боли ме главата, — много тихо промълви Лена.

— Вероника Николаева, какви лекарства получава тя?

— Всички бяха отменени, още в травматологията.

— Покажете ми, моля, последните и изследвания, — помоли завеждащата. — Вижте преди колко време са правени?

— Вече проверих. Последно е изследвана преди една седмица, — доложи ординаторът.

— Ясно. Моля, назначете и за утре пълни изследвания. И непременно и давайте витамини. Много е бледа. Също така изпратете при Лена нашия психолог. Трябва доста да поработи с нея, — разпореди се Лариса Михайлова и дълго се загледа към ординатора.

Завеждащата прегледа момичето.

— Лена, кажи ми, моля те, за какво мечтаеш? — неочаквано попита Лариса Михайлова.

Мълчание. Момичето сведе поглед.

— Имаш ли някаква мечта? — повтори въпроса си завеждащата.

Лена вдигна към нея големите си сини очи, които не изглеждаха детски, а бяха тъжни и уморени, и я погледна с пронизващ поглед, от който завеждащата се почувства неудобно. Накрая, момичето отговори:

— Имам.

— А можеш ли да я споделиш с нас? — запита Лариса Михайлова.

Момичето обърна глава към стената, за да не види никой появили се в очите и сълзи, и произнесе с шепот:

— Отдавна не съм виждала мама. Искам при мама, — произнесе Лена, преглъщайки сълзите.

Настана пълна тишина.

Лекарите се спогледаха помежду си.

— Лена, не трябва да се разстройваш, иначе ще те заболи главата, — успокояваше болната лекуващият лекар.

— Вероника Николаева, кога Лена е постъпила в травматологията?

— Преди около месец, — отвърна ординаторът.

Лариса Михайлова се обърна към Лена и я погледна замислено. Без да отмества поглед, тя каза с мек глас:

— Лена, няма защо да плачеш. Ние непременно ще измислим нещо, за да ти помогнем.

Ординаторът удивено погледна завеждащата, без да разбира, какво е имала предвид, но не каза нито дума.

И самата Лариса Михайлова в този момент не предполагаше с какво се наема, давайки обещание на болното момиче. На нея много и се прииска поне малко да обнадежди детето, от което така несправедливо се е отвърнала съдбата. Погледът на Лена я бе развълнувал и породил у нея непреодолимо и непоколебимо желание да и помогне. Тогава тя още не знаеше как и какво да предприеме.

Излизайки от стаята, още в плен на обзелите я чувства, тя попита ординатора:

— Вероника Николаева, Лена има ли братя или сестри?

— По-голяма сестра, която е била в колата заедно с родителите, — поясни ординаторът.

— И какво? И тя ли...

— Да, — с една дума отвърна ординаторът.

— Няма за какво да завиждаш на това дете, — обобщи завеждащата. — Трябва да потърсим за Лена хубаво, надеждно семейство. Тя няма да може да живее в детския дом. За това няма спор. Поговорете с работниците от отдела по попечителство. Не е изключено, те да имат интересуващата ни информация.

— Добре, Лариса Михайлова. Ще им позвъня и ще поговоря с тях, — увери завеждащата Вероника Николаева.

А времето минаваше. Сътрудниците към отделението обикнаха Лена и, идвайки на смяна, винаги носеха лакомства за нея. Лариса Михайлова донесе на момичето красиви меки играчки, интересни книги. Купи и диктофон с възможност за прослушване, за да може Лена да слуша приказки и музика, записани на касети. И, разбира се, всички скришно носеха на момичето плодове, сокове, сладки. Лена се възстановяваше. Скоро трябваше да я изпишат.

— Ирка, нейното легло е отляво, до стената, — каза Лариса Михайлова на дъщеря си, открявайки вратата на стаята на Лена. — Тя спи, хайде, ще поседиш в моя кабинет с мен, — предложи завеждащата.

— Не, майчице, по-добре да поседя при нея, — помоли Ира.

— Е, добре, — съгласи се Лариса Михайлова. — Бързо ще приключи и ще си ходим в къщи, — предупреди тя дъщеря си.

— Добре, мамичко. Ще те чакам тук, — отговори Ира.

— Разбрахме се, — съгласи се Лариса Михайлова и излезе.

Ира леко, почти безшумно, на пръсти, се приближи до леглото на спящата Лена и приседна на края на стола. Тя се огледа, внимателно изучавайки всичко наоколо, след това се надигна и започна да разглежда Лена. Тя през съня си почувства погледа върху себе си, стана и неудобно, отвори очи, обърна се и видя над себе си Ира.

— Ти коя си? — изплашено попита тя.

— Аз съм твоята сестра, — уверено отвърна Ира.

— Коя?! — с недоумение в гласа отново попита Лена.

— Да, да, не се учудвай. Дойдох да се запозная с теб. Здравей, сестричке, — бодро поздрави Ира, наведе се и целуна Лена по бузата. — Аз се казвам Ира. Вкъщи ме наричат различно: Ирка, Иринка, кой както иска.

Лена приседна.

Влезе чистачката.

— Нали няма да ви преча? Трябва да почистя.

— Разбира се, че не, Евдокия Никитина, — отговори Ира.

— Знам, че ти се казваш Лена. Мама много е разказвала за теб, — продължаваше Ира.

— А коя е твоята майка? — попита удивената Лена. — Как се казва? Аз познавам ли я?

— Моята майка е Лариса Михайлова Федянина, завеждащата на отделението. Разбира се, че я познаваш.

Лена кимна с глава в отговор.

— А моят татко, Игор Константинов Федянин, е директор на голям автомобилен завод. Той е много добър. Истински вълшебник! Всичко прави за нас, — разказваше Ира, въвеждайки Лена в семейните дела. — Ще видиш, че той ще ти хареса. Татко те е посещавал. Сигурно си забравила. Ето това розово слонче заедно с него избрахме за теб, — каза Ира и показа с пръст меката играчка, която Лена беше прегърнала, докато спеше.

— Благодаря, — тихо каза момичето. — Спомних си твоя татко. Той е идвал при мен.

— Знаеш ли, в последно време мама и татко само за теб говорят. Те оформят попечителство за теб, — издаде тайната Ира.

Чистачката застина като вцепенена.

— А това какво е? — объркано попита Лена.

— Ох, не знам как да го обясня правилно, — запъна се Ира. — Общо взето, за това, за да можеш да живееш при нас, в нашия дом, в нашето семейство и да не се връщаш в детския дом, трябва да се оформят много документи. Аз нищо не разбирам от това, само слушам разговорите на родителите ми помежду им и по телефона — „комисии, комисии“. Татко се занимава с тези въпроси. Мама няма време. По цял ден е в болницата. Татко също е много зает, но някак успява да намери време да се свърже с когото трябва, да отиде където трябва. Вече имаме цяла папка с разни документи.

— А аз какво ще правя у вас? — попита Лена.

— Как така какво? Ще живееш, — убедено отвърна Ира. — Ще живееш и ще се радваш, — повтори тя. — Така казва мама. Имам и по-големи братя: Тошко и Лешко, те са близнаци. Те са заети със своя компютър, нищо друго не ги интересува. Когато са на него, у дома става тихо, — засмя се Ира. — Не се притеснявай, те са обикновени момчета. Имат си своя стая и няма да ти пречат. А ти ще живееш с мен.

Преди живеех сама в моята стая, а сега ще сме заедно. Ще е по-весело. Мама и татко вече поръчаха за нас ново легло на два етажа. Обещаха скоро да го донесат. Имам много играчки. Избирай си, каквото ти хареса, ще е твое. Имаме и голяма библиотека. Ти на колко години си? — неочаквано попита Ира.

— На седем, навърших ги в болницата, — отговори Лена.

— А аз съм на единайсет. Можеш ли да четеш?

— Да, баба ме научи, — приглушено отвърна Лена.

— Ще се позанимавам с теб, ще се подготвим за училище.

Искаш ли да ходиш на училище? — попита Ира.

— Искам, — отвърна изморената Лена.

— Имаме хубаво училище, ще ти хареса.

— А защо твоите родители ме вземат при тях, та аз съм ви чужда? — внезапно попита Лена. След случилото се тя бързо (не като за годините си) порасна и изгуби надежда.

— Моята майка много те обича и иска ти да живееш при подобри условия, — отговори Ира с интонация на възрастен човек.

Чистачката, която почистваше стаята, чу целия разговор. Тя приключи и излезе от стаята.

Лариса Михайлова разговаряше с някого в своя кабинет. На вратата се почука.

— Влезте, моля? — покани тя, прекъсвайки разговора.

Влезе чистачката.

— Лариса Михайлова, може ли? — попита тя.

— Влез, Евдокия Никитина.

— Всичко ли разбрахте? — попита завеждащата старшата медицинска сестра.

— Разбрах, Лариса Михайлова. Може ли да тръгвам?

— Да.

— Какво има, Евдокия Никитина? Сядай.

Възрастната чистачка, работила в тази болница трийсет години, приседна на стола.

— Истина ли е, че оформяш попечителство на Лена? — попита тя.

— Истина е, — потвърди завеждащата.

— Добре ли си го обмислила? Това е много отговорна крачка. Имаш три твои деца. Момичето е понесло много тежка травма, може

да има последствия. Ти си лекар и знаеш това не по-зле от мен. Изяснила ли си, от какво семейство е тя? Сега времето е сложно. Нищо не е сигурно. Как си се решила на такова нещо? — стараяше се да я предпази Евдокия Никитина от необмислена постъпка.

— Скъпа Никитина! Където има за трима, ще се намери и за четвърти. Всичко съм обмислила. Моя мъж напълно ме подкрепи по този въпрос. Моля те, разбери ме правилно, искам да подаря на Лена нейната сбъдната мечта. Трябва да ме разбереш, — отговори и тя.

Очите на Лариса Михайлова сияеха, грееха от щастие. Чистачката примря при нейните думи, след това разчувствано и отговори:

— Ти си светица! Господ да ти дава много сила и радост. Заслужила си.

— Благодаря ти за подкрепата, Евдокия Никитина, сега ми е много необходима.

Източник на руския текст: http://zhurnal.lib.ru/e/esfirx_l/

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.